

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Crim organitzat | És el que sembla i és el que, de moment, apunten els experts. A l'Alt Empordà hi ha hagut altres casos no tan cridaners com aquest del puticlub *Paradise*, el prostíbul més gran d'Europa (la comarca també té el castell de Figueres, que és el més gran del continent); els locals de *la ruta del romànic*, és a dir, els clubs d'entre el Pont del Príncep i la Bisbal, de fa anys que de tant en tant són objecte d'agressions i incendis, però passen més desapercebuts perquè estan encauats en edificis solitaris a peu de carretera. En canvi ha esverat la notícia que els explosius dissimulats en un cotxe aparcats prop del *Paradise* podien haver afectat un restaurant, un hotel, un bingo, un *Esclat*, benzineres amb camions aparcats, etc; abans de desactivar els explosius, van ser desallotjades més de 500 persones. El relat sembla de pel·lícula: els sicaris, quatre, aparquen l'Opel Astra i, encaputxats i armats amb subfusells, comuniquen l'amenaça al porter, puguen tranquil·lament a un Porsche Cayenne robat a... Empuriabrava!, i se'n van. Posteriorment apareix el Porsche calcinat. Crim organitzat a l'Empordà, és a dir, jerar-

quitzat, amb executors, intermediaris i els *legals* que l'emparen, per fer rendir l'esplèndid negoci de la prostitució.,

El Peni | Generacions d'alt empordanesos tenim encara en el nostre *skyline* habitual la silueta de les dues boles blanques que protegien els radars de l'exèrcit americà que, quan esdevingueren obsolets —eren analògics— els traspasaren a l'espanyol. I, ara fa poc, quan els esmentats artefactes han estat actualitzats, amb una sola bola n'hi ha hagut prou, i les dues esferes històriques —més de mig segle— han estat desmuntades, la nòmina de personal s'ha reduït i també sobren part de les instal·lacions. L'alcalde Carles Pàramo ha fet gestions perquè aquests serveis no siguin abandonats, com ha fet l'exèrcit en d'altres indrets, sinó que siguin cedits al Parc Natural del Cap de Creus. La iniciativa podria afavorir que d'altres instal·lacions militars abandonades, com ara la base Loran de l'Estartit i les de punta Milà, prop de cala Montgó, tinguessin un destí civilitzat, que ve de civil.

Santi for minister | Marta Felip, alcaldessa, i Vila, nou conseller del govern Mas. Trajectòria fulgurant la de Santi Vila: escoltisme, president d'ERC a la comarca, regidor i alcalde amb CiU, bon paper en les darreres eleccions i ara conseller. Encara no té quaranta anys i no és de Barcelona. Totes li pomen, que diuen al meu poble. Els de Figueres han quedat parats amb les as-

severacions contundents que sobre el seu alcalde han fet mitjans, tertulians i polítics. Socialdemòcrata, un dels talibans de Mas, molt sobiranista, polifacètic, «fronterer», liberal, moderat... En fi: sort i felicitats.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Joan Vilanova, músic, mestre, trompetista | Aquesta tardor passada ens deixava Joan Vilanova, director de la Cobla Orquestra Internacional Costa Brava durant els darrers 20 anys i trompetista destacat en el món de les orquestres des que, a la dècada dels setanta, va formar part de la Principal de la Bisbal. És cert que la crisi també fa forat en el món fascinant de les orquestres de festa major, grans orquestres d'altra banda, i amb grans músics, però no deixa de ser menys cert que els nostres estius no serien el mateix sense aquestes formacions. L'Empordà Petit és terra de grans orquestres. Només cal anomenar la Cobla Orquestra Internacional Costa Brava, Els Montgrins i La Principal de la Bisbal per fer vàlida aquesta darrera frase. Doncs bé, dins aquest món, Joan Vilanova era una peça de màxima importància. Tots re-

>> *El prostíbul Paradise ha estat polèmic aquests últims mesos.*



cordem les seves actuacions, sobretot quan en alguna *ranchera* llançava enlaire la trompeta i després la recuperava per tal de finalitzar el seu solo. Afable, carregat de bonhomia i hedonisme, i també de rigor, en Joan ens recordava sempre que darrere els lluentons de les orquestres hi havia la quotidianitat dels músics. Es va retirar, deia, però mai no es retirava, encara que aquesta frase us pugui semblar estranya.

Un que torna | Coincidint amb la publicació de la novel·la *Las leyes de la frontera*, de Javier Cercas, sobre el regnat dels *quinquis* a la nostra memòria popular, ha reaparegut *Miguelín*, tot un mite a l'Empordanet poc il·luminat de finals dels setanta. Era un Empordanet amb drogues gens glamuroses i carreteres estretes, on Miguelín i la seva fal·lera precoç per conduir cotxes sense estrenar el menava cegament a assaltar concessionàries i endur-se'n els cotxes més potents per travessar les nostres carreteres a la velocitat de la llum. À *bout de souffle*, si al final del viatge l'esperés la Jean Seberg. Però no. Els nostres mites d'aleshores eren més *cutres* i casolans. És cert que Miguelín era incansable i tenia un bon gust per als automòbils —dins de les seves possibilitats i la dels nostres concessionaris del moment—, però amb tota seguretat no era un producte de la *nouvelle vague* sinó més aviat de José Antonio de la Loma. Quan un cotxe nou t'avançava a velocitat sideral mentre anaves, per exemple, camí de

L'Enciam, a l'Estartit, a escoltar un grup de música *heavy*, ja donaves per suposat que era el Miguelín acomplint amb el seu disseny inabastable de conquerir cotxes a cops de pedal. A fons, el pedal; fet a miques, l'aparador de la concessionària. Sempre espectacular, s'explicava que fins i tot havia robat un autobús de la SARFA i que, en una persecució digna de l'Steve McQueen dirigit per Peter Yates, les dificultats de la policia per empaïtar-lo van ser magnes i dificultoses. Ara les notícies sobre Miguelín han tornat, amb el mateix relat de sempre: pedrada, cotxe i pedal a fons. Però ni ell ni les èpoques són les mateixes. Per molt que en Cercas ens fascini recordant-les.

LA GARROTXA

joan sala

Reconeixement a la feina ben feta |

La Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya ha distingit dues empreses comarcals: la Cooperativa La Fageda i la de la Vall d'en Bas. El premi per commemorar l'Any Internacional de les Cooperatives ha estat per a la SAT de la Vall d'en Bas, que ha creat la xarxa d'agrobotigues Verntallat, on es donen tota mena de detalls als clients sobre els productes de carn fresca i elaborats que s'hi venen. Es reconeix l'esforç que l'entitat ha fet per al desenvolupament rural, així com

l'emprenedoria i innovació. El premi a la Responsabilitat Social i Empresarial ha estat per a la Cooperativa de la Fageda, ja que, a més de la inserció laboral d'un important col·lectiu de persones amb discapacitat mental, ha tingut la valentia de saber convertir l'antic viver de reforestació, ara en profunda crisi, en una horta de fruites i verdures, que dóna melmelades i verdures de proximitat i qualitat, i que ha rebut tot el suport i reconeixement de la Fundació Alcía, probablement el centre de més prestigi del país en la recerca aplicada a la gastronomia.

Està en perill la integritat de la zona?

| S'ha demanat permís a la Generalitat per investigar i explorar els jaciments d'hidrocarburs existents en el subsòl de «sobirania del Regne d'Espanya». Estarien afectats, pel que sembla, diversos municipis entre la Garrotxa i Osona —com la Vall d'en Bas i Riudaura per la part gironina—, així com d'altres comarques del Principat. Serien unes intervencions de gran impacte ambiental, ja que es van fent perforacions amb tècniques agressives, que malmeten el territori tant superficialment —amb l'obertura de vies d'accés per a maquinària i camionatge pesants— com en el subsòl, ja que utilitzen la tècnica de la fracturació hidràulica, coneguda com a *fracking*, amb matèries químiques que contaminen fàcilment la reserva d'aigua de la capa freàtica. La notícia ha

>> *La Garrotxa, com el Ripollès i l'Osona, pendents del fracking.*

